

Leerrede over Efeze 4: 13 t/m 15 (vervolg), uitgesproken op Woensdagavond 26-7-1950 te Schiedam door ds H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 103: 6 en 7

Lezen - 1 Johannes 2

Toespraak bij de bediening van het sacrament des Heiligen Doops.

Het is voor u een ernstige zaak, want gij hebt u beëdigd bij Hem, Die gezegd heeft: "Gij zult den Heere uw eden houden." Wat blijft er anders over, dan - wat wij lezen in Psalm 84 -: "Welzalig hij, die al zijn kracht, en hulp alléén van U verwacht." Zoekt dat dan bij Hem.

Zoekt bij Hem, voor uzelf en voor uw zaad, wat gij nodig hebt, voor de tijd die zo ernstig is, en voor een nimmer eindigende eeuwigheid, daar wij allen op reis zijn naar dat einde, om straks in het gericht gesteld te worden. In de Doop ligt een zeer grote troost en sterkte. Immers, daarin verbindt God Drieënig Zich aan ons, en ook aan ons zaad alles voor ons te willen zijn.

Dat wij dan weten, daar Hij zo'n grote liefde heeft, dat het ons betaamt om met een volkomen hart en met al onze belangen de toevlucht tot Hem te nemen, Die Zelf spreekt: "Wendt u naar Mij toe, wordt behouden." Dat dan die God van alle genade u daartoe Zelf toeschikke wat gij daarin behoeft tot een rechte en waardige betrachting van Hem en van het hemels goed, opdat in die dag der toekomst gij dan, uit Zijn genade, ook vrijmoedigheid zoudt mogen hebben, in het: zie, hier zijn wij en het zaad dat Gij ons genadiglijk schonk, opdat dat zij tot eeuwige dankzegging aan Zijn Majesteit. Dat zij zo.

Cornelis Pieter doop ik in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes. Amen.

(Staande gezonden Psalm 134: 3. Daarna met dankzegging, formuliergebed).

Tekst.

Wederom vragen wij uw aandacht - waar wij reeds twee keer over gesproken hebben - voor de verzen 13, 14 en 15 uit het 4e hoofdstuk van Paulus' zendbrief aan die van Efeze, waar Gods Woord aldus luidt:

13. *Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van de Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus;*
14. *Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met alle wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen.*
15. *Maar de waarheid betrachtende in liefde, alleszins zouden opwassen in Hem, Die het Hoofd is, namelijk Christus.*

Leerrede.

Wij hebben dan een keer gesproken over: "Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs", en veertien dagen geleden over: "En der kennis van de Zoon Gods." Nu volgt: "Tot een volkomen man." Wij weten, dat er van de Zoon Gods Zelf staat: "En die Man zal zijn een verberging tegen de wind, en een schuilplaats tegen de vloed, als waterbeken in een dorre plaats, als de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land."

Ook weten wij dat er in Gods Woord staat, dat: "Er een kleine stad was, en weinig lieden waren daarin; en een groot koning kwam tegen haar, en hij omsingelde ze, en hij bouwde grote vastigheden tegen haar. En men vond daar een arme, wijze man in, die de stad verlostte door zijn wijsheid." Die Man is Christus. Zo wordt daarmee uitgedrukt, dat Hij Eén uit duizend is, een machtige en sterke Man, een Overwinnaar.

Maar hier bedoelt Paulus niet de Persoon van Jezus Christus, want hij spreekt over: "Te komen tot de enigheid des geloofs, tot de kennis van de Zoon Gods." Het is des apostels bedoelen, dat wij zouden wassen en toenemen in de genade, opdat wij daarin niet meer kinderen zouden zijn. Ook in het hoofdstuk, 1 Johannes 2, dat ons zo-even voorgelezen werd, bemerken wij van dezelfde inhoud, waar hij spreekt van kinderen in Christus, van jongelingen in Christus en van vaders in Christus.

Let wel; ik leg er de nadruk op dat er staat van kinderen, jongelingen en vaders in Christus. Nògmaals leg ik er de nadruk op (want het betreft de grond van de leer van zaligheid), dat hier staat om te komen tot de enigheid des geloofs en der kennis des Zoons Gods, en daaruit bekrachtigd te worden, dus niet als een kind te zijn, die bewogen wordt, maar als mannen, sterk te zijn en vast te staan in de leer Gods en der genade, dat dit zaken zijn: in Christus!

Hierom leg Ik er zo de nadruk op, omdat er in deze tijd werkende is, dat men handelt uit het voornemen Gods, uit Gods welbehagen, waar NIEMAND in kan blikken. Daar moeten wij in gebràcht worden. Zodoende is men al een vader in Christus zonder óóit in Christus te zijn overgeplant!!! Dan spreekt men over eigenschappen, dat men geroepen en getrokken is, en: "Dàt werkt de natuur niet", en: "Zùlk een kennis", ... terwijl men nog gaat en staat in de oude staat in Adam!! Dàt heeft Paulus nóóit bedoeld!

Wij moeten tot God bekeerd worden. Wij moeten wedergeboren worden, overgeplant worden in Christus. En wannéér wij in Christus overgeplant zijn, dan is het niet: "Die heeft nu de gróte zaak", dus, platweg gesproken: "Die heeft zijn schaapjes op het droge." Neen, daar is het, dat zij moeten gaan toenemen en wassen in de kennis van de genade Gods en van Christus.

Als hier dan staat: "Tot een volkomen man", dan is de inhoud ervan dit (wij zullen zo kort en zakelijk mogelijk zijn): dat men, door te komen tot die enigheid des geloofs en der kennis des Zoons Gods - dat Hij een volkomen Middelaar is, en dat God niets van ons vraagt of vordert (Hij heeft alles gevorderd van Zijn Zoon, en wat God vorderde, heeft de Zoon aangebracht) - dermate vast in het geloof komt te staan, dat men uit Christus gaat putten, daar Hij ons uit God geworden is tot wijsheid en tot rechtvaardigheid.

Niet tot rechtvaardigmaking, want dàt was een daad die ons geschonken is, nadat wij in het gericht van God de eeuwige dood onderworpen waren en voor eeuwig moesten verzinken. Toen heeft Christus onze zaken gericht, tussenbeide komend, handelend optrad uit Zijn arbeid op Golgotha, en door Zijn Geest aan onze ziel schonk wat op Golgotha was geschied, waardoor wij vrede verkregen met God, dus op grond van die handelingen.

Doch al zijn wij gerechtvaardigd, er komt steeds weer voor de dag, dat wij hier geen heiligen in onszelf zijn, maar zondaars en zondaressen. Maar wàt moeten wij dan beginnen? Teruggrijpen op onze rechtvaardigmaking? Teruggrijpen op dat wij Christus' eigendom geworden zijn?

Die dingen worden wel gedaan -- dat is deze tijd eigen -- als er geen gave boel aan de binnenkant is, en er geen genade van God is om in de schuld te vallen, dan grijpt men terug naar de rechtvaardigmaking, naar de bekering, en dan kan men het toch zo "goed" hebben, máár ... de zaak als zaak blijft zitten! Daarom is er geen groei, geen wasdom in de genade, maar blijft men staan bij de bekering.

Als er dan enige toediening is, in onderhouding (wat ieder kind Gods wel heeft, want in de natuur is het toch ook, dat een vader en een moeder de ondeugendste kinderen elke dag spijs en drank geven, net zo goed als aan de anderen, en zo is het geestelijk ook), dan heeft men nog

praats ook. Maar wáár blijft de groei en de wasdom in de genade? Christus is ons tot rechtvaardigheid, dat is, dat wij telkens en telkens weer, als zondaar niets anders hebben dan: Jezus Christus en Die gekruist. Hij wordt genoemd: "De HEERE, onze GERECHTIGHEID." Opdat niet onze rechtvaardigmaking onze dekking zij, maar Jezus Christus Zelf.

Ten andere is Hij ons geworden tot heiligmaking. Dan ligt het niet op het pad van een kind Gods om zichzelf te heiligen, zèlf zijn heiligmaking uit te werken, maar, dat wij ons, als verwerpelijke schepselen, aan Zijn koninklijke Majesteit en gezag onderwerpen en voor de dag komen zoals wij zijn. Hem dus koninklijk laten regeren, en steeds, door Zijn Geest en Woord, hier de boel schoon laten maken en ons laten reinigen, heiligen en uitzuiveren, al sluit dat soms in, dat wij hier onder kruis en verdrukking geraken. Daarom wordt het zijn in de verdrukking wel genoemd, dat wij hier uitgeknepen worden als een citroen op de pers. Dat is op zijn plaats, want onder zijn handelingen gaan al onze eigenheden er aan. Waar Christus heerschappij voert, daar doet Hij het als Koning. Hij doet dat door Geest en Woord, en wij worden geheiligd door Zijn heerlijkheid. Dan hebben wij dus niet een "eigen gemaakte" heiligheid, maar een heiligmaking des Geestes en der genade.

Voorts is Hij ons ook ter verlossing. Wij moeten niet zèlf de zonde te boven werken, er bóven komen te staan, maar wij hebben te leren wat Paulus zei: "Dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonde."

Zegt de apostel dat van iemand in zijn onverzoende staat? Néén, dat zegt hij van zichzelf. Want er is bij hem een zodanige kennis, dat hij weet, in zoverre ik Christus geheiligd toebehoor, ben ik van Hem, maar als de kracht der genade er níet is, dan komt mijn afkomst uit Adam met zulk een macht voor de dag, daartegen vermag ik niets, daar zit ik onder.

Daartoe is dan Christus, want, waar Hij Zijn gezag bewijst - één woord van Hem - waar blijft dan de zonde, waar blijft dan die macht, waar haar heerschappij? Dan is het er niet meer. Want onder de heerschappij van Christus is er geen plaats voor zonde. Ons rest in die strijd niets anders dan Christus. Hij is de grote Doorbreker, voor Wie satan op de loop moet. "Eén woord slechts doet hem vallen."

Wij zijn hier in een wereld die ons van alle kanten benauwt. Moeten wij onszelf daar doorheen slaan? Dat is toch niet de bedoeling, dan raken wij er onder, niet er bóven! Ons rest daarin niets anders dan Christus, want Hij is tot verlossing.

Hij maakt weg en pad, dan behoeven wij ook niets te doen, dan ons alleen aan Hem te houden. Maar, dat is een vernedering, een grote armoede bij onszelf! Ja, maar Hij wil zelfs zó voor ons zijn, daar Hij Overwinnaar is over dood, graf en hel, Hij wil zó tot verlossing zijn, dat, als de dood komt, wij ons matte hoofd als op een kussen mogen neervlijen, de pelgrimsstaf uit de hand mogen leggen, en de ransel van de schouders mogen laten glijden en zeggen: "In Uw handen beveel ik mijnen geest; Gij hebt mij verlost, HEERE, Gij God der waarheid!" Dan zal openbaar worden, dat Hij zó Overwinnaar is, dat de laatste vijand, de dood, door Christus overwonnen is, en dat Hij hen in Zijn overwinning doet delen, zodat de dood geen dóód meer is, maar een poort, een deur, een ingang tot Zijn eeuwig Koninkrijk.

Dàt bedoelt nu de apostel, dat wij mannelijk, dat wij sterk zouden zijn. Niet kinderen en mannen zonder meer. Neen, er staat: "Tot een volkómen man." Om te geraken tot de kennis van de mate van de grootte der volheid van Christus.

Hoe groot is dat, de mate der volheid van Christus? Ik zal uit het Oude Testament één zaak aanhalen. Toen het volk gezondigd had, door een gouden kalf te maken en daaromheen danste, zeggende: "Dit zijn uw goden, Israël! die u uit Egypteland opgevoerd hebben", dan neemt

Mozes, als hij dat ziet, de twee stenen tafelen der Wet, beschreven door de vinger Gods, en gooit die in gruzelementen. Wát moesten zij, die verbondbrekers, met de Wet doen?

Nadat over die wandaad - het maken van een gouden kalf - verzoening geschied was, zegt God tot Mozes, dat hij een kist moest maken van sittimhout, en die van binnen en van buiten met louter goud moest overtrekken. Dat ziet - dat kan niet anders - op Christus: het hout op Zijn menselijke natuur en het goud op Zijn goddelijke natuur. In die kist moest gelegd worden de twee nieuwe stenen tafelen der Wet, wederom beschreven door Gods vinger. En op die kist, zijnde de ark, moest geplaatst worden het verzoendeksel. Deze deksel mocht niet over de kanten héén steken, maar moest van gelijke lengte en breedte zijn als de ark, voorstellend, dat God in verzoening, gehéél, volkómen één is met Zijn Zoon, opdat een ieder zou verstaan, dat de Vader dezelfde liefde heeft als de Zoon, en men zich geheel aan Jezus Christus zou houden. Nogmaals, dat God gehéél deelt met Zijn Zoon, om daaruit te verstaan de mate der volheid van Christus, opdat wij ons alléén aan Hèm zouden houden.

Toen God in het paradijs Adam en Eva bekleed had, zond Hij hen nochtans weg uit het paradijs en stelde Cherubim bij de hof om te bewaren de weg van de boom des levens, dus om te weren dat zij in Edens hof zouden terug keren. Waarom? Hierom (alzo spreekt God): "Dat hij (de mens) zijn hand niet uitsteke, en neme ook van de boom des levens, en ete, en leve in eeuwigheid."

Wat bedoelt God daarmee? Die boom des levens toch stond daar als een sacrament van het verbond der werken. Nu het werkverbond verbroken was, zo kon die boom des levens geen nut meer aanbrengen. Maar God wist wel, hoe de mens geworden was, dat hij weer zou teruggrijpen naar doen en werken. In vermening leven, terwijl dat niet het geval was. Daar hun dan de toegang tot de boom des levens belet werd, zo was die engel met uitgetrokken zwaard een prediking: "Gij moet bij het beloofde Vrouwenzaad zijn! Gij moet bij Christus zijn, uit Hèm moet gij alles putten wat tot het leven en de zaligheid nodig is."

Die kennis eigen worden, geschiedt met vallen en opstaan. Dat is waar, èn, een volk wordt niet geboren op een enige reize. De weg daartoe is, dat God ons door het Evangelie laat prediken: "Dàt is de weg." Daartoe is Christus verhoogd en heeft Hij hier ambten gegeven en laat Hij Zijn Woord verkondigen, opdat wij zouden komen tot de enigheid des geloofs, tot de kennis van de Zoon van God, tot een volkomen man, tot de mate van de grootheid der volheid van Christus. Zodat zetting bij ons gaat krijgen: ik moet met alles - niet met véél, maar in àlles - bij Christus zijn.

Ik weet nog uit mijn jeugd (als kleine jongen las ik heel graag) dat, toen ik op tafel een boekje zag liggen van de bekering van Abraham Verhey en van zijn roeping tot het predikambt, ik daarin ging lezen. Toen ik het uit had, begreep ik één ding niet, want hij beschreef, dat hij op zijn oude dag in Schoonhoven was, bij zijn dochter, en tegelijk dat hij in het armenhuis terecht was gekomen. Ja, dacht ik, hoe zou dat nu toch kunnen? Zou hij daags bij zijn dochter geweest zijn en 's nachts in het armenhuis? Ik begreep dat als schoolkind niet.

Toen het later weer in mijn handen kwam, begreep ik dat hij het geestelijk bedoeld had, daar hij van het 'gegeef' moest leven, want alle rijkdom is in Christus. Dat is nu iets van: "Een volkomen man", dat wij ons geheel aan Christus houden, en niet met zèlf doen en werken iets zoeken aan te brengen.

Dat zijn zaken, waaruit allereerst de persoon voor wie dat geldt, ruimte geniet, want Christus is het Die ruimte maakt. Bij Hèm is ruimte te vinden. Als daarover gesproken wordt, dan verwekt dat ook bij degenen die in hun onverzoende staat zijn, ruimte in hun hart, waaruit het is: "Oh, als ik hoor praten van die volkomenheid die er in Christus is, dan kan het met mij ook nog."

Maar als wij bij onszelf aan het tobben, aan het zoeken en aan het werken zijn, om zèlf wat aan te brengen, dat geeft beklemming, een beslotenheid voor onszelf, en is het: "Ik moest zó zijn, en ik ben zó!" Dan onderwerpen wij ons niet dat wij zondaren zijn die geen goed kunnen doen en daardoor zitten wij in de klem, in de benauwdheid. Als wij dan spreken, gevoelen anderen een zekere beklemming en benauwdheid aan. Dat is, door dat men niet zuiver in het geloof staat, en Christus Jezus niet huldigt gelijk betaamt, niet aan Hem gebonden is zoals het behoort.

Tot de mate van de grootte der volheid van Christus. Hij is een volkomen Middelaar. Daaruit ervoer Paulus: of hij nu op de Areopagus te Athene stond te prediken: "Wij dan, zijnde Gods geslacht", of, dat hij veertien dagen en nachten geen zon, maan of sterren zag, en in de diepte der zee was, in de grootste gevaren, dat maakte in geen enkel opzicht iets uit, ook dan zegt hij van God: "Wiens ik ben", Wiens engel ook die nacht bij hem gestaan had. Want op de Areopagus was hij net zo goed van Hem, als in de diepte der zee, zijnde in grote banden. "Wiens ik ben!"

Is hij dan zo'n flinke man om dat zonder meer te zeggen? Neen, maar hij zegt daarbij: "... door Christus, Die mij kracht geeft." Hij heeft dus alles uit Hem geput. Hij zegt ook: "Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus." Wat een mán is dat. Ja, maar dan zegt hij verder: "Wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God, en niet uit ons."

Alléén het werk Gods heeft dus waarde. Paulus zegt niet, dat hij waarde heeft! Van zichzelf zegt hij slechts een broze pan, een aarden vat te zijn. Zet men een aarden vat wat hard op een steen neer, dan is het stuk. Een fles wijn heeft meer waarde dan een fles water. Voor een fles water geeft men niet zoveel, maar wel voor een fles wijn. Wat heeft nu waarde? De fles? Welneen, de inhoud! Het gaat dus over de inhoud: de genade, het waarachtige werk.

Ook hier handelt de apostel steeds van het werk Gods, de genade, dat dàt alleen àlles is. Als Paulus dan zó van zichzelf zegt, laten wij dan alle vermening bij onszelf maar laten vallen. Zelfs zegt hij nog ergens: "Hoewel ik niets ben." Zó spreekt hij over zichzelf. Waar is dan zijn kracht? Die ligt in Christus, aan Wie hij door het geloof verbonden is. Zo heeft hij in Hem alles wat tot het leven en de zaligheid nodig is.

Ook spreekt hij hier, waartoe het is. Wij behoren hier toch te zijn tot eer van God. En waarin bestaat dat nu? Daarin, dat hetgeen wat in ons is, in vrucht naar buiten toe openbaar wordt. Daarvan zegt hij, in tegenstelling tot een volkomen man: "Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met alle wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen."

Het beeld, dat hij hier aanhaalt, is helder, namelijk het beeld van een kind, dat als een schip zonder zeilen, roer en mast, door de vloed bewogen, door de stroom meegevoerd wordt, machteloos in zichzelf is. Dat beeld gebruikt hij, en zegt dat het zó met ons is, als wij ons niet aan Christus houden.

Dan zijn wij dus net als een kind, dat loopt te dwalen, als een schip zonder mast of roer, dat daarheen gedreven wordt, en dàt te midden van een verdorven wereld. Een opmerkelijk woord gebruikt hij dan: "Door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen."

Waar lezen wij voor het eerst van: list? Toch in Genesis 3, waar staat: "De slang nu was listiger dan al het gedierte des velds." En, hoe is nu de mens - als er geen genade is - in zijn natuurstaat? Dan zit hij vol met listen, vol van arglistigheid en de bedriegerijen uit de hel.

Maar de genade is dáártoe, dat wij een persoonlijkheid zouden worden, zelfstandig, die zich aan Christus houdt. Die, aangaande Gods Koninkrijk, met geen mèn's wat te maken heeft, want dan is er maar één zaak waar wij mee te maken hebben en dat is: "Christus, en Zijn Woord". Als wij ons aan de mensen gaan storen bij wie geen genade is, dan moeten wij van onszelf bekennen dat wij een dwalende zijn.

Ik heb eens gehoord van een kind Gods die aangevallen werd door een grote vijand, die tegen hem zei: "Zó, ben jij daar, dwalende?" Waarop hij hem beantwoordde met: "Als je ooit de waarheid gezegd heb, jongen, dan doe je het nú; want de genade brengt terecht, maar van nature zijn wij niets dan grote dwaalzieke mensen."

Als wij nu bekennen, dat wij buiten de genade lopen te dwalen, dan is vanzelfsprekend de inhoud -- daar wij in een wereld zijn die in het boze ligt, onder een mensdom dat verdorven is en waar satan zijn rol laat aflopen -- dat, als wij ons daardoor laten beïnvloeden, ook door schoonschijnende woorden (want daar is satan al listig mee begonnen, om tot dwaling te brengen), wij al meer van het doel afgeleid, afgevoerd worden. Want het doel is Christus. Hij toch is de ziel van heel het nieuwe werk, het werk der herschepping.

Jezus zegt niet: Ik wil u, zondaar, de weg wel wijzen, en iets van de waarheid leren, ook van het leven wil Ik u wel iets geven en van de opstanding wel iets doen kennen. Neen, dat is Jezus' taal niet. Maar Hij zegt: "Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven", alsook: "Ik ben de Opstanding en het Leven." Met andere woorden: zijt gij aan Mij verbonden, met Mij verenigd door het geloof, dan deelt gij in de opstanding, dan deelt gij in: "Ik ben de Weg", tot Mijn Vader, in de Waarheid en in het Leven. Want Hij is de ziel van het nieuwe werk, het werk der genade. Daarom is het de bedoeling, dat wij ons geheel en alleen aan Hem houden.

Laat er dan hier op dit benedenrond allerlei dwaling, allerlei ketterijen en allerlei aanvallen van satan zijn, bedekt of openbaar, om ons van Christus af te brengen, doch als wij niets anders weten dan Jezus Christus en Die gekruist, dan laten wij alles kletsen en zeggen: "Hoort eens, er kan gepraat worden zoveel men wil, maar ik ben zó ongelukkig, dat ik mij daardoor geheel aan Hem moet houden. Er schiet mij niets anders over." Dan doet dat de armoede, omdat Hij alléén het Leven is.

Daarbij komt nog dit: "Maar de waarheid betrachtende in liefde, alleszins zouden opwassen in Hem, Die het Hoofd is, namelijk Christus." Wat is dat: "De waarheid betrachtende in liefde?"

Neemt dat met het bovenstaande en hetgeen wij hebben besproken, tot welke inhoud komen wij dan? Immers, de apostel handelt hier van te komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van de Zoon van God, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus. Als er dan staat: "De waarheid betrachtende in liefde", dan houdt dat dus in: dat wij uit de genade leven. Want als wij de waarheid Gods betrachten, dus niet uit de genade leven maar zèlf aan de gang gaan, dan moeten wij heel de wereld rechtzetten. Dan mankeert er aan deze, dit en aan die, dàt en wij zijn mensen die dan aan het ijveren zijn en het aan het goede, rechte eind hebben! Wáár is dan de liefde? Tenslotte zou men elkaar beetpakken en er op losslaan, want: als ik geen gelijk heb, dan zou een ànder gelijk hebben?! Daarom staat er: "De waarheid betrachtende in liefde", en dat kan alleen uit de genade betracht worden.

Als een mens zèlf aan de gang gaat om de waarheid te betrachten, dan gaat het in déze zin, zoals ik een vrouw gekend heb, die "goed van leven moest worden". Zodoende stond zij altijd gereed om een ander te helpen, want dat behoort toch tot een christelijke wandel. Dus: helpen en nòg eens helpen. Op een keer had zij hulp nodig van iemand die zij nogal eens geholpen had. Dat kwam die vrouw op dat ogenblik niet gelegen, die daarom zei: "Hoe graag ik je ook zou willen helpen, maar de omstandigheden zijn zo en zo, en daardoor kàn ik je nu werkelijk niet helpen. Toen ging dat "goede" mens haar aan het uitschelden voor alles wat mooi en lelijk is: "Ik heb altijd klaar voor je gestaan, maar nu ik eens geholpen moet worden, ho maar ..." Enzovoort. Hoe kwam dat? Wel, heel eenvoudig: zij was de waarheid niet betrachtende in liefde, maar in dode ijver, van: "Zó móét het!"

Gevoelen wij nu niet, hoe wij genade moeten zoeken en uitleven? Want als er genade bij ons is, wat staat er dan boven de genade? Toch níets!

Want dan is er - uit hetgeen er bij ons werkt van de liefde van God en van Christus, dat Hij zulke rebellen als wij zijn, wil dienen, zaligen, opleiden tot Zijn hemels, zalig Koninkrijk - toch dit:

Och, of wij Uw geboën volbrachten!
Genâ, o hoogste Majesteit!
Gun door 't geloof in Christus krachten,
Om die te doen uit dankbaarheid.

Dan brengt het dât teweeg en wordt de waarheid betracht in liefde. Dan is de liefde zó: zij wil uitgeven, zij wil dienen. Niet in deze zin: als ik jou dât geef, wat krijg ik dan terug? Neen, want dat is dienen om loon. Hiervan zegt Jezus: "Indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat loon hebt gij? Doen ook de tollenaars niet hetzelfde." Dus, dan dient men de naaste uit waarachtige liefde, niet om weder gediend te worden, maar alleen omdat het de wil van God is. Dan zijn wij de waarheid betrachtende, waaruit voortvloeit dat wij: "Alleszins zouden opwassen in Hem, Die het Hoofd is, namelijk Christus."

Hij verliet rijk en troon om te dienen en sprak: "De Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen." Zo worden zij dan daarin navolgers van Christus en krijgen zij van Hem in zich, van Zijn beeld en gaan zij op Hem gelijken.

Het opwassen in Hem bestaat daarin, dat wij naar Zijn beeld gevormd worden en dat wordt dan door anderen gezien, zodat men zegt: "Dat is een waar christen, want in hem spreken zich de eigenschappen van Christus, als Hoofd, uit. Hij betracht wat Christus deed en handelt zoals Christus handelde. Hij treedt in de weg der gerechtigheid, in het midden van de paden des heils." Zien wij dus wel, dat wij dat alles moeten zoeken in Hem, in Wie het is? Met wat wij van onszelf verwachten en uit onszelf zoeken, vallen wij onherroepelijk ondersteboven, dat kàn niet anders.

Overdenke dat een ieder voor zich. In de Doop ligt begrepen, dat God Drie-enig alles voor ons wil zijn. Immers, in de Doop wordt ons voorgesteld, dat, gelijk de onreinheid des lichaams door het water wordt weggenomen, also ook onze zonden door het bloed en de Geest van Jezus Christus. Dan ligt er in vervat: God weet wel wat wij zijn, gelijk wij zongen: "Hij weet wat van Zijn maaxsel zij te wachten." Dat is Gode bekend, en dáárom gaf Hij Zijn Zoon, opdat wij in Hem zouden hebben wat wij nodig hebben tot zaligheid en tot het eeuwige leven, alsmede om verkeer met die aanbiddelijke God te hebben.

Och, laten wij er dan op zien, dat Jezus Christus het Leven is. Dat wij in Hem de zaligheid zoeken, en alles uit Hem putten wat ons daartoe nodig is. Niet véél, neen, wij moeten uit Hem alles halen, alles putten wat ons nodig is. Want, wat zijn oorsprong niet in Hem heeft, dat heeft geen waarde voor God en laat ons leeg.

Dat die algenoegzame en barmhartige God ons toeschikke wat wij behoeven, opdat wij betrachtters bevonden mogen worden van Hem en van het hemels goed, dat alles Zijn Naam tot dankzegging en onze ziel tot zaligheid. Amen.

Slotzang:

Psalm 72: 11

Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen; ...

Zegen.

Gaat voort heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.